

Бабино стадо.

(народна приказка)

Едно врѣме живѣла една баба. Тя си нѣмала никого на свѣта: ни дѣдо, ни братя и сестри, ни роднини. Имала си баба само една козица Бързана, едно козленце Роганчо и двѣ хубави яренца . . .

Отъ сърце и душа обичала баба своето козестадо. Сама ги хранила, съ трици ги кърмила, съ бистра водица ги поила, зелена шумица имъ кършила . . . А на Роганча брадицата съ гребенче ресала Живѣло си бабиното стадо отъ добръ по-добръ . . .

Узналъ за това нѣщо вълкътъ и завидѣлъ на бабиното щастие. Доцѣло му се месце, отишѣлъ една вечеръ край кошарата и заговорилъ:

— „Козички, сестрички,
Затворени сиротички!
Отворете вратички,
Подайте си главички,
Елате с' менъ в' горица,
При зелена трѣвица,
При букова шумица,
При медена водица . . .“